

CHƯƠNG 1997 **SỰ IM LẶNG.**

Vào khoảng tháng 6 năm 1997, một gia đình đệ tử, cô Trần Sao Mai và anh Micheal Hùng Trần ở miền Bắc Hoa Kỳ, bang Tennessee, có chuyện xáo xáo lớn mà 3 ngày sau họ sẽ đi đến quyết định ly dị. Gia đình này cũng là một trong những gia đình cự phú thuộc tiểu bang này. Họ có cơ sở sản xuất với hàng trăm công nhân, mà 3 ngày nữa sự ly dị của họ sẽ kéo theo sự phân chia tài sản và công ăn việc làm liên hệ đến hàng trăm người này, trong đó có rất nhiều người là đệ tử của VVQN.

Hết chồng rồi đến vợ luân phiên nhau mời Thầy sang. Họ nói có rất nhiều chuyện cấp bách mà không hề nói với Thầy sự thật là họ sẽ chuẩn bị ly dị. Họ luân phiên cầu cứu Thầy và nhờ các bậc huynh trưởng có uy tín tại tiểu bang họ cư ngụ đánh tiếng cùng với Thầy xin mời Thầy sang. Rồi họ làm đủ mọi cách, xách động, kêu gọi phật tử, các đệ tử bên đó thay phiên nhau mời Thầy sang để họ được học hỏi.... Thầy thì không muốn sang, vì Thầy biết cặp vợ chồng này không gặp chuyện này cũng sẽ gặp chuyện khác, vì cái căn bản của họ không hề thay đổi mà Thầy thì đã giúp cho cặp vợ chồng này và cơ sở làm ăn của họ nhiều lần rồi. Cuối cùng, Thầy nể lời cầu xin của hai bác Trần Cao Thành, tức Thầy Từ Thiện Tánh - Từ Thiện Tâm Thuận và Bibi mà điểm chánh là Thầy thấy người chồng trong gia đình này có được tiến bộ đôi chút nên Thầy cùng với Bibi sang tiểu bang Tennessee.

Sang đến Tennessee, Thầy có vào thăm cơ ngơi của cặp vợ chồng này do người vợ hướng dẫn và viếng thăm cơ sở sản xuất do người chồng hướng dẫn. Người vợ luôn than thở với Thầy về những chuyện làm ăn, con cái không nghe lời,... mà Thầy biết những chuyện than thở, đau khổ này không phải là chuyện chánh khiến cho người ta cầu mình sang. Không hiểu tại sao, tới giờ phút này mà người này cũng không chịu nói thật bụng, họ cần cái gì? Họ ngại? Hay cuộc sống của họ thường là như vậy?

Tối hôm ấy, Thầy và Bibi được các vị mời đi dùng cơm tại một nhà hàng sang trọng. Trong buổi ăn, họ hỏi Thầy nhà của họ có gì trục trặc không? Có cần thay đổi gì không? Thầy trả lời:

- Khi ra vào nhà, các vị nên dùng cửa CHÍNH chứ đừng sử dụng cửa SAU.

Bibi hỏi:

- Tại sao vậy?

Ai cũng im lặng, ngồi im, chờ nghe câu trả lời của Thầy nhưng Thầy chỉ im lặng, ngồi ăn, không một câu trả lời. Vì sự im lặng của Thầy nên khiến cho những ai đã lỡ "đi cửa sau" nếu có thì cảm thấy nhột. Sau buổi ăn, hết người chồng đến người vợ đã gặp riêng Thầy trình bày có sự cũng liên quan đến vấn đề "đi cửa sau" của họ và xảy đến hoàn cảnh ly dị của cặp vợ chồng này. Thầy khuyên họ nên lấy đạo đức làm đầu nhưng cũng không hề khuyên họ đừng nên ly dị. Họ đã tự ý tha thứ cho nhau và từ đó gia đình có lại sự kết hợp.

Bác Trần Cao Thành, một nhà ngoại giao của chính phủ miền Nam trước năm 1975, từng là Đại Sứ tại Thailand, từng là Tham Mưu Trưởng của Bộ Tư Lệnh Quân Đội Quốc Gia Việt Nam, từng là bạn chí thân của Đại Tướng Võ Nguyên Giáp, bác là người đã từng nhiều lần khuyên nhủ đôi vợ chồng này nhưng không được, nay trong buổi họp mặt, bác đã nói với Thầy trước mặt mọi người:

- Đời tôi đã từng thuyết phục cho biết là bao nhiêu người rồi nhưng tôi chưa từng bao giờ thấy được một sự im lặng nào đáng giá bằng hàng ngàn câu nói như vậy!